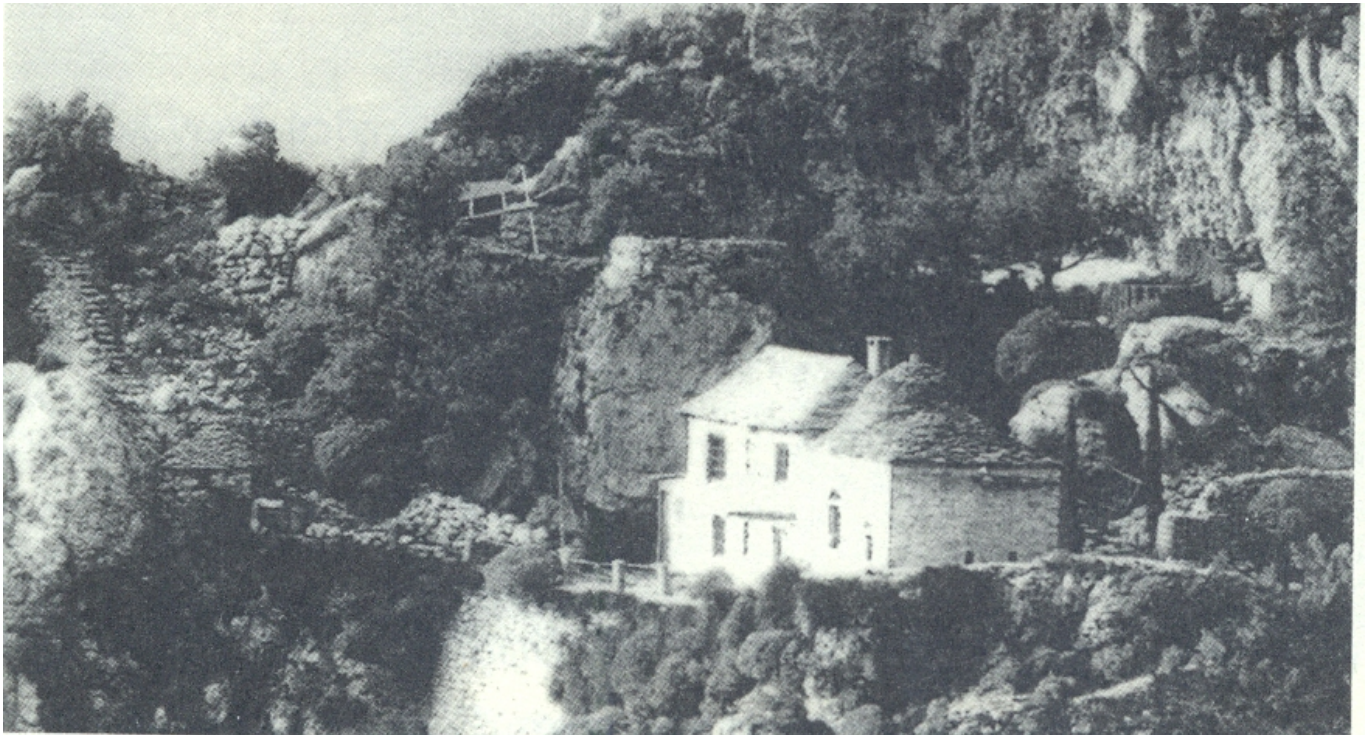
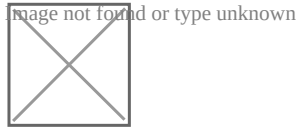

Μοναχός Προκόπιος Μικραγιαννανίτης (1911 - 25 Ιανουαρίου 1993)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Γεννήθηκε στη Ραψάνη Θεσσαλίας στις 5.3.1911 ο κατά κόσμον Κωνσταντίνος Ιωάννου Χατζηλαδάς. Ήλθε να μονάσει στον άγιο αυτό τόπο της μετανοίας, το Άγιον Όρος, δίχως ποτέ να εξέλθει αυτού, για κανένα λόγο, έως της μακαρίας κοιμήσεώς του. Αγωνίσθηκε επιμελημένα και υπομονετικά για τη σωτηρία της αθάνατης ψυχής του στην ιερά σκήτη της Αγίας Άννης, όπου προσήλθε το 1938. Το 1939 εκάρη μοναχός, με το όνομα Νέστωρ, στην Καλύβη του Αγίου Δημητρίου. Το 1943 εκάρη μεγαλόσχημος μοναχός στην Καλύβη της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, με το όνομα Προκόπιος.

Τον περισσότερο χρόνο της ζωής του τον έζησε στην έρημο της σκήτης της Μικράς Αγίας Άννης. Από το 1958 έζησε στην Καλύβη της Αναστάσεως του Κυρίου του φημισμένου Πνευματικού παπα-Σάββα (+1908). Θέλοντας κάποτε να μάθει μουσικά και μη μπορώντας -ήταν και παράφωνος- είχε σκοτισθεί από λογισμούς. Του παρουσιάσθηκε τότε ένας ασπρομάλλης και μαθαίνοντας τη στενοχώρια του, προθυ-μοποιήθηκε να τον διδάξει μουσικά, αφού θα πέταγε το κομποσχοίνι του.

Κατάλαβε αμέσως τι συνέβαινε και λέγοντας «ύπαγε πίσω μου σατανά», εξαφανίσθηκε ο πολυμήχανος δαίμονας.

Έζησε ταπεινά, ήσυχα, απλά, φτωχικά, «ως μηδέν έχων και τα πά-ντα κατέχων», κατά τον Απόστολο. Ποτέ του δεν κατέκρινε κανένα, εκτός από τον εαυτό του. Απέφευγε με κάθε επιμέλεια τις μακρές συζητήσεις με κοσμικούς ως μάταιες. Η άσκηση της επαινούμενης από τους νηπτικούς πατέρες σιωπής τον φύλαξε να μην κατηγορήσει ποτέ κανένα και για τίποτε κι έτσι να είναι ατάραχος και γαλήνιος. Ποτέ δεν ψυχράθηκε με τους μοναχούς της περιοχής του.

Όταν πήγε κάποτε στην Καλύβη των Θωμάδων και είδε τη συσκευή του τηλεφώνου, δεν ήξερε τι ακριβώς είναι. Είχε να μάθει νέα από τον αδελφό του εδώ και 40 χρόνια. Δεν δέχθηκε να πάρει σύνταξη που δικαιούνταν. «Δεν περιμένω χρήματα», έλεγε, «ούτε το κράτος μου χρωστά χρήματα». Η ζωή του κύλησε όλη μέσα στην κακουχία, τη στέρηση και την πενία. Δεν είχε κανένα παράπονο. Δεν δεχόταν τον ευτρεπισμό του σώματος με καινούρια ράσα και κουκούλια. Όταν ο Γέροντας Κυπριανός (+2008) τον κάλεσε να τον γηροκομήσουν, απάν-τησε: «Κατά μόνας ειμί εγώ έως αν παρέλθω». Ένα εξάμηνο πριν την εκδημία του πήγε στον ίδιο Γέροντα να προσφέρει κάτι λίγες οικονο-μίες που είχε για να τελέσουν τα μνημόσυνά του. Ο ιερομόναχος Φί-λιππος των Θωμάδων στην ωραία νεκρολογία του γι' αυτόν καταλήγει: «Ήτο καλλίφωνος πρακτικός ψάλτης. Την τελευταίαν δεκαετίαν δεν έψαλλε διά περισσοτέραν ησυχίαν. Το απόκοσμόν του παρεξηγήθη από πολλούς μοναχούς και κοσμικούς. Εκοιμήθη χωρίς να εννοήση ποτέ, διατί ξαφνικά το Άγιον Όρος και την έρημον επισκέπτονται τόσοι κοσμι-κοί. Το ιερόν ησυχαστήριόν του έμεινε έρημον. Αναμένει σιωπηλόν τον επόμενον αγωνιστήν διά να επιτύχη ως αυτός, την ψυχικήν σωτηρίαν. Θεός σχωρέσ' τον». Ανεπαύθη εν Κυρίω στις 25.1.1993.

Πηγές - Βιβλιογραφία

Φιλίππου ιερομ., Ο Γέρων Προκόπιος από την Μικρά Αγία Άννα, Πρωτάτον 44/1993, σσ. 187-188.